

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/96/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816205188
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7816205188.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu E. F. V. s.r.o., so sídlom M., Z. 8, E.: XXXXXXXX, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, P.O. BOX 205, proti žalovanej O. Z., nar.XX.X.XXXX, bytom R., F. XXXX/XX, o zaplatenie 1.271,11 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9C 132/2016-23 z 25.10.2016 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Pokračuje v konaní so spol. E. F. V. s.r.o., so sídlom M., Z. 8, IČO: 35 831 154 ako právnym nástupcom žalobcu G. D. A. a.s., so sídlom Z., A. námestie XX, IČO: 35 923 130.

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

O d m i e t a odvolanie proti rozsudku vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 525,72 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 22.9.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len "súd") zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 525,72 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.9.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že stranám sporu ich náhradu nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca (pôvodne G. finance A., a.s., Z.) a žalovaná dňa 2.7.2012 uzavreli zmluvu o pôžičke č. 7110846, na základe ktorej žalobca žalovanej poskytol celkovú sumu pôžičky vo výške 3.727,08 €, ktorú mala žalovaná splácať v pravidelných 36-ich mesačných splátkach v sume 103,53 €. Žalovaná porušila svoju povinnosť splácať pôžičku, resp. jej jednotlivé splátky riadne a včas v súlade so zmluvnými podmienkami, preto predžalobnou upomienkou z 20.7.2013 ju žalobca vyzval k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Celkový dlh žalovanej podľa žalobcu ku dňu podania žaloby bol vo výške 1.271,11 €.

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len do sumy 525,72 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 22.9.2016 do zaplatenia, na úhradu ktorej žalovanú zaviazal a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. Súd zistil, že zmluva o poskytnutí pôžičky č. 7110846 z 2.7.2012 uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je zmluvou spotrebiteľskou, že právnym predchodcom žalobcu bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.500 €, ktorý mala splácať v 36-ich mesačných splátkach po 103,53 €, že celkové náklady žalovanej ako spotrebiteľky predstavovali 1.227,08 €, celková suma pôžičky 3.727,08 € a RPMN 32 %. Po preskúmaní predmetnej zmluvy súd uzavrel, že táto nemá všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto v dôsledku absencie týchto údajov je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca má preto nárok len na vrátenie skutočne poskytnutého úveru vo výške 2.500 €. Z prehľadu splátok a úhrad, ktoré predložil žalobca, súd ďalej zistil, že žalovaná na úhradu úveru zaplatila sumu 1.924,28 €. Na základe tohto súd uzavrel, že neuhradený zostatok úveru je vo výške 525,72 €, na zaplatenie tejto sumy žalovanú zaviazal s 5 % zákonným úrokom z omeškania od 22.9.2016 (t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. Výrok o náhrade trov konania oprel o ustanovenie § 255 ods. 2, CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo. V prejednávanej veci mal žalobca len čiastočný úspech, preto súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

6. Listom z 28.11.2016 (t.j. po rozhodnutí veci súdom prvej inštancie) oznámil právny zástupca žalobcu, že medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a spoločnosťou E. F. V. s.r.o., so sídlom M., Z. 8, IČO: 35831154 ako postupníkom bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej aj pohľadávka proti žalovanej bola postúpená na postupníka. Vzhľadom na postúpenie pohľadávky žalobca navrhol, aby v zmysle § 80 ods. 1 CSP súd pripustil zmenu účastníkov na strane žalobcu tak, že namiesto pôvodného žalobcu G. finance A., a.s., Z. vstúpil do konania ako žalobca spoločnosť E. F. V. s.r.o., so sídlom M., Z. 8, IČO: 35831154.

7. Odvolací súd akceptoval návrh žalobcu a rozhodol, že v konaní bude ďalej pokračovať so žalobcom spoločnosťou E. F. V. s.r.o., so sídlom M., Z. 8, IČO: 35831154 (§ 80 ods. 1, 2 CSP).

8. Rozsudok v celom rozsahu napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť mu celú žalovanú sumu, t.j. 1.271,11 €, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne z tejto sumy od 29.7.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Uviedol, že právny názor súdu, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov nie je správny a je v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home G. V., a.s. c/a Z. M., ktorým sú slovenské súdy viazané. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy by navyše predstavovalo rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Argumentoval, že Súdny dvor EÚ v rozsudku C-42/15 rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 200/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov, že článok 10 ods. 2 písm. h/, i/ Smernice 2008/48/ES stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Konštatoval, že Smernica 200/48/ES nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice 200/48/ES, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizačné ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u/ smernice sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice. Preto čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Pokiaľ ide o výklad čl. 23 smernice, Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu, avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktorú postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti ako je RPMN, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia,

tak ako to upravuje čl. 10 ods. 2 smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalobca uviedol, že Súdny dvor EÚ tak rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva a tiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky, t.j. na časť istiny, časť úrokov a časť poplatkov, podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 2008/48/ES a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

9. Žalovaná bola v odvolacom konaní nečinná.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako včas podané oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9.8.2017 o 12.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 215/2. posch. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolací súd oznámil dňa 3.8.2017 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

11. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Žalobca podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, teda vrátane výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené. Ide o výrok, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 525,72 € s príslušenstvom. Týmto výrokom žalobcovi nebola spôsobená žiadna ujma, preto na podanie odvolania proti tomuto výroku odvolateľ nie je subjektívne procesne legitimovaný. Odvolací súd preto odmietol jeho odvolanie v tejto časti podľa § 386 písm. b/ CSP.

12. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok z hľadísk skutkových a právnych záverov a procesného postupu súdu v konaní a nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo. Skutkový stav bol objasnený v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie, správne skutkové zistenia boli súdom podradené pod relevantné hmotnoprávne predpisy, ktoré súd aj správne vyložil, aplikoval na zistený skutkový stav a vyvodil zodpovedajúce závery o právach a povinnostiach sporových strán.

15. V súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov rozsudku vzťahujúcim sa k rozhodnutiu (výroku) napadnutému odvolaním, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, v celom rozsahu sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku a na dôvody rozsudku aj odkazuje.

16. Skutočnosti a argumentácia, ktoré žalobca uvádza v odvolaní, nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku z hľadiska zisteného skutkového stavu, právneho posúdenia prejednávanej veci či právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie vo vzťahu k rozhodnutiu (výroku), ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Námiety žalobcu neumožňujú prijať ani záver o nesprávnom postupe súdu pri hodnotení zistených skutočností (skutkového stavu), nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku a odvolacím súdom nebola zistená ani iná vada konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v dôsledku odňatia možnosti stranám sporu konať pred súdom alebo namietaného porušenia práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozsudku obsahuje potrebné zákonné náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP a postupom (rozhodnutím) súdu nebola stranám sporu (žalobcovi) odňatá možnosť konať pred súdom a nebolo porušené právo na spravodlivý proces, ani právo na rovnosť zbraní. Dôvody rozsudku sú zrozumiteľné, výstižne a presvedčivo podané, pričom z odôvodnenia vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby v časti nároku prevyšujúceho zostatok dlžnej sumy (istiny) z poskytnutého úveru s prísl. úrokmi z omeškania v zákonnej výške, s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ktorými žalobca odôvodnil nárok, výsledky vykonaných dôkazov, a ustanovenia relevantných právnych noriem, ktoré súd na vec aplikoval.

17. K námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu je potrebné uviesť, že v úverovej zmluve uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 2.7.2012 je uvedená iba celková výška mesačnej splátky 103,53 €, avšak v zmluve nie je jednoznačne určené, aká je konkrétna výška úverovej istiny, úrokov a poplatkov z daného úverového vzťahu zahrnutých v jednotlivých mesačných splátkach. Tieto údaje nevplyvávajú ani z Všeobecných obchodných podmienok k zmluve o poskytnutí pôžičky ktorú žalobca pripojil (odvolací súd zdôrazňuje, že tieto podmienky sú uvedené malým nečitateľným písmom) a ktoré mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, lebo v nich je iba všeobecne uvedené, že v jednotlivých splátkach je zahrnutý „dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie“. Uvedené pre absenciu zákonom predpísaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vzhľadom na znenie ust. § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa otázky výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. (súd prvej inštancie posudzoval vec podľa § 9 ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z.) odvolací súd odkazuje na konštantnú judikatúru slovenských súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/53/2011-43, rozsudok Krajského súdu Trnava 24Co/228/2014 z 22.10.2014, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica 14Co/692/2015 z 31.5.2016, rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11Co 11/2015 z 25.8.2016, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/61/2015 z 28.6.2016 a 3 Sžo/19/2012 z 12.3.2013), v zmysle ktorej toto ustanovenie sa má vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Podľa názoru odvolacieho súdu niet absolútne žiadnych pochybností, že cit. zákon túto otázku (požiadavku) upravuje nad rámec Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zákon celkom jednoznačne požaduje, aby v zmluve o spotrebiteľských úveroch sa uvádzali tak splátky istiny, ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov, a to pod následkom sankcie straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené.

19. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na argumentáciu obsiahnutú v náleze Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 3512/11, ktorý poukázal na to, že samotným východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to aj so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Zákonodarcia sa preto pokúsil vyrovnáť túto faktickú nerovnosť cestou práva, a to formou obmedzení autonómie vôle (por. nález Ústavního soudu z 15.6.2009, sp. zn. I. ÚS 342/09 (N 144/53 SbNU 765)). V spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. A preto okrem obmedzení vyplývajúcich z princípu rovnosti prostriedkov možno od dodávateľa tiež očakávať (prípadne i vyžadovať), že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude správať vo všeobecnej rovine poctivo. Pokiaľ nepostupuje týmto spôsobom, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť jeho správania, a takémuto nepoctivému správaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi

sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného tým, že text spotrebiteľskej zmluvy, obzvlášť ak ide o zmluvu formulárovú, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Napríklad zmluvné dojednania musia mať dostatočnú veľkosť písma, nesmú byť vo výrazne menšej veľkosti než okolitý text, nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Uvedená zásada poctivosti dopadá i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. Je potrebné zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel napríklad od obchodných zmlúv majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nemôžu slúžiť na to, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme ukryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú (napríklad rozhodcovská doložka alebo dojednanie o zmluvnej pokute). Pokiaľ tak i napriek tomu dodávateľ postupuje, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu.

20. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, pokiaľ napadnutým rozsudkom prisúdil žalobcovi zostatok dlžnej sumy (istiny) z úveru 525,72 € po zohľadnení žalovanou zaplatenej čiastky 1.924,28 € (ktorej výška nebola sporná), spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne od 22.9.2016 až do zaplatenia, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré je vyčerpávajúce, preto na neho v plnom rozsahu odkazuje.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobca nebol so svojím odvolaním úspešný, preto mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol a úspešná žalovaná náhradu trov nežiadala a ani jej trovy nevznikli.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).